

HỒI THỨ MƯỜI MỘT

TANG LỄ CỦA KIM PHIẾN THƯ SINH

Ông già béo lùn chột mắt để ý nhìn cỡ quan tài để ở trên tảng đá lớn mấy lần. Độc Cô Sách giả làm bộ như không biết hai người là ai, chấp tay lên trước ngực niệm một câu "Vô lượng thọ Phật" rồi hỏi:

-Hai vị có phải là bạn của Kim Phiến Thư Sinh Giang Tử Kỳ đấy không?

Đình Ngọc Sương gật đầu. Độc Cô Sách lại nói tiếp:

-Tại sao không thấy Giang Tử Kỳ tới, mà chỉ thấy hai vị đến thôi?

Ông già béo lùn chột mắt vội đáp:

-Giang lục đệ của lão phu có việc bận lát nữa sẽ tới liền.

Thúy Thúy và Độc Cô Sách thấy ông già ấy nhận Tử Kỳ là lục đệ đều giật mình kinh hãi và hai người mới biết ông già béo lùn chột mắt này là người trong nhóm Hoàn Vũ Cửu Sát. Cả hai người đang nghĩ ngợi, thì ông già nọ đã nhìn Độc Cô Sách, dùng tay chỉ vào Thúy Thúy và hỏi:

-Có lẽ cô nương là Điền Thúy Thúy, biệt hiệu là Lục Y U Linh gần đây mới nổi danh trên giang hồ chăng?

Độc Cô Sách gật đầu. Ông già ấy lại hỏi tiếp:

-Thế còn đạo sĩ là ai? Tên họ là gì?

Độc Cô Sách đang định trả lời, thì Điền Thúy Thúy đã cười lạnh lãnh và vội đỡ lời hộ:

-Lão già chột mắt kia, sao người thiếu lễ phép như thế? Trước khi hỏi tên họ người, sao lại không báo danh cho người ta biết trước.

Ông già ấy lại cười ha hả rồi đáp:

-Điền cô nương là một vị cân quốc kỳ nhân tiếng tăm lừng lẫy bốn bể, nổi lên trong lúc anh em mỡ quy ẩn ba mươi năm. Vừa rồi lão phu gọi Kim Phiến Thư sinh là lục đệ thì tất nhiên cô nương phải biết lão phu là ai chứ?

Thúy Thúy trợn ngược đôi lông mày lên hỏi:

-Chẳng lẽ bạn cũng là người trong nhóm Hoàn Vũ Cửu Sát ư?

Ông già chột mắt gật đầu cười ha hả. Thúy Thúy ngẫm nghĩ giây lát lại lắc đầu đáp:

-Bạn đừng có nói dốt. Theo chỗ Thúy Thúy biết, thì người trong nhóm Hoàn Vũ Cửu Sát không có ai chột mắt cả.

Ông già chột mắt vừa cười vừa nói tiếp:

-Phải 30 năm trước lão phu chưa chột mắt, nhưng sau trận đấu ở Ly Hồn cốc trên núi Dã Nhân, mới bị lão tặc Nam Môn Vệ dùng Thiên Cương chỉ lực đâm chột mắt phải của lão phu.

Thúy Thúy vẫn lắc đầu, cười khẩy:

-Dù bạn khéo xảo biện đến đâu, Điền Thúy Thúy này vẫn không tin. Vì người trong nhóm Cửu Sát chỉ có người lùn thôi chứ không có người béo, mà bạn thì vừa béo vừa lùn.

Ông già chột mắt lại lớn tiếng cười như điên như khùng và đờ lời:

-Điền cô nương nên rõ, ba mươi năm trời từng trải nửa đời, đến giang sơn còn thay đổi huống hồ là con người? Chả lẽ lão phu lại không được phép béo lên một chút hay sao?

Nói tới đó, y lại cười ha hả, tiếng cười rất lớn và rất dài. Cười xong y mới nói tiếp:

-Xưa nay lão phu vẫn nổi danh ở tiếng cười. Năm xưa, Tắc Bắc Song Hùng đã bị lão phu dùng nội gia cương khí dồn vào trong tiếng cười làm cho anh em y nát gan nát ruột ra mà chết. Lão phu nói rõ ra như vậy, chắc Điền cô nương đã biết rõ lão phu là ai rồi chứ?

Thúy Thúy lại trợn ngược đôi lông mày lên ngắm nhìn ông già một hồi rồi hỏi:

-Theo lời bạn nói, có phải bạn là Đệ tam Sát Thiết Chưởng Tiểu Tiên Ông Uất Trì Cảnh, và còn có một biệt hiệu nữa là ả Cước Tửu Thần nữa, phải không?

Ông già béo lùn chột một mắt gật đầu, vừa cười vừa nói tiếp:

-Trận đấu ở Ly Hồn cốc trên núi Dã Nhân lão phu bị tặc đạo Nam Môn Vệ đã uống cạn Hồ lô rượu Tuý Tiên Xuân chứa đầy ba mươi cân mà không thấy y mê thần loạn tính, lão phu đã chịu thua và thề cai rượu. Đồng thời cũng phế biệt hiệu ả Cước Tửu Thần đi. Bây giờ cô nương cứ gọi lão phu là Uất Trì Cảnh hay Thiết Chưởng Tiểu tiên ông cũng được.

Thúy Thúy vừa cười vừa nói tiếp:

-Theo giang hồ đồn đại, Thiết Chưởng Tiểu Tiên Ông Uất Trì Cảnh người lùn như con vượn, mình gầy như con chó, ba mươi năm nay sao lại to béo như thế?

Uất Trì Cảnh cười ha hả đáp:

-Ba mươi năm ẩn núp ở biên cương cùng cốc, không uống một giọt rượu, nên lão không những đã mập, mà còn cao hơn trước một chút.

Thúy Thúy quay lại hỏi Ngọc Sương:

-Điền Thúy Thúy ngưỡng mộ diệu thuật Tố Nữ Luân Nguyên của Đình đạo hữu đã lâu, và dị tướng Bán Diện Từ Phi của đạo hữu nữa. Không biết đạo hữu có vui lòng cho Thúy Thúy chiêm ngưỡng không?

Ngọc Sương mỉm cười đáp:

-Ngọc Sương cũng biết Điền cô nương sở trường về môn Tố Nữ Luân Nguyên, nhưng môn diệu thuật này chỉ có thể nghiên cứu ở mật thất thôi, chứ không thể nào công khai chiêm ngưỡng được. Còn dị tướng Bán Diện Từ Phi của Ngọc Sương là trời sinh ra đã như vậy Ngọc Sương rất vui lòng để cho hai vị được kiến thức.

Nói xong y thị kéo cái khăn lụa bịt mặt xuống. Thúy Thúy giật mình kinh hãi. Còn Độc Cô Sách mới biết lúc đầu ở chùa Vô Cấu tại sao thoát tiên trông thấy một thiếu nữ hồng nhan, sau thiế nữ ấy lại biến thành bà cụ tóc bạc, đến bây giờ mới rõ mặt thật của Ngọc Sương một nửa tóc bạc da môi, một nửa hồng nhan tóc đen trông như thiếu nữ mười tám.

Thúy Thúy lắc đầu thờ dài, hỏi tiếp:

-Thật là trên thiên hạ chuyện kỳ lạ thế nào cũng có hết. Chẳng hay hôm nay Đĩnh đạo hữu với Uất Trì tiên ông tới đây định chỉ giáo như thế nào?

Uất Trì Cảnh vừa cười vừa hỏi lại:

-Anh em lão phu đã báo danh rồi, nhưng còn vị đạo trưởng này vẫn chưa biết pháp hiệu?

Thúy Thúy tươi cười đỡ lời:

-Vị này là Linh Thông đạo huynh đấy.

Ngọc Sương xen lời:

-Hai vị thực là một đôi bạn rất xứng đôi vừa lứa.

Độc Cô Sách đỏ mặt ngay, Thúy Thúy liếc chàng một cái cười khanh khách có vẻ khoái trí lắm.

Uất Trì Cảnh chỉ cái quan tài hỏi Độc Cô Sách rằng:

-Linh Thông đạo trưởng, cái áo quan này có dụng ý gì thế?

Độc Cô Sách vừa cười vừa đáp:

-Kim Phiến Thư Sinh hẹn Điền cô nương đêm nay gặp nhau ở đây để quyết chiến sinh tử với nhau một phen. Bần đạo mới đem sẵn cỗ áo quan này để tỏ rõ đêm nay nếu không đấu tới lúc tắt thở kiệt sức thì không bao giờ ngừng tay.

Uất Trì Cảnh kêu "ồ" rồi xua tay đỡ lời:

-Có lẽ chả cần phải sử dụng đến cỗ quan tài này đâu.

Độc Cô Sách tỏ vẻ ngạc nhiên hỏi tại sao thì Uất Trì Cảnh vừa cười vừa đáp:

-Anh em lão phu từ khi tái nhập Trung Nguyên là ngấm ngấm đi thăm viếng các đồng đạo năm xưa, sau mới biết thịnh danh của Điền cô nương. Tối hôm qua Giang Tử Kỳ đã được lãnh giáo tuyệt học cho nên muốn cuộc hẹn ước tử chiến hôm biến thành cuộc họp mặt đính giao.

Điền Thúy Thúy, rất khôn ngoan, nghe thấy Uất Trì Cảnh nói như vậy hiểu ý ngay vội đỡ lời:

-Có phải Uất Trì tiên ông muốn mời chúng tôi gia nhập vào nhóm Hoàn Vũ Cửu Sát, để bổ túc vào con số thiếu hụt phải không?

Uất Trì Cảnh gật đầu đáp:

-Không những chúng tôi muốn mời Điền cô nương nhập bọn mà lại còn muốn mời cả người bạn thân của cô nương là Bạch Phát Quỷ Mẫu Tiêu Anh tham gia vào thịnh hội này nữa.

Thúy Thúy vừa cười vừa nói:

-Lời đề nghị của tiên ông cũng hơi có nghĩa đấy.

Độc Cô Sách chỉ sợ Thúy Thúy nhận lời thì kế hoạch của mình sẽ bị hỏng hết. Nên không đợi cho nàng ta nói xong, chàng đã vội cất tiếng hỏi Uất Trì Cảnh:

-Uất Trì tiên ông đi khắp nơi lôi cuốn người nhập bọn như vậy tại sao không mời cả bản đạo vào? Chẳng lẽ tiên ông khinh thường Linh Thông đạo nhân này tài hèn sức mọn không có tên tuổi gì phải không thế?

Uất Trì xoa tay vừa cười vừa đáp:

-Linh Thông đạo trưởng đừng có hiểu lầm, vì Hoàn Vũ Cửu Sát chỉ còn thiếu có ba người thôi. Đinh Ngũ muội đã mời được một cô nương gia nhập, bây giờ Điền cô nương với Bạch Phát Quỷ Mẫu bằng lòng thì con số đã đủ rồi.

Y chưa nói dứt, Thúy Thúy đã cười khẩy và xen lời nói:

-Lý do ấy của Uất Trì tiên ông không vững chút nào. Quý vị đã muốn đồng minh kết nghĩa, cử hành Thiên Nam đại hội để đối phó với Đại Bi Tôn Giả cùng Tam Kỳ Vũ Sĩ trong nhóm Thích Đạo Song Kỳ để cùng mưu đồ bá nghiệp trong võ lâm, thì tất nhiên thanh thế càng hùng tráng bao nhiêu càng hay bấy nhiêu. Tại sao lại cố chấp, chỉ hạn có nhóm người trong Hoàn Vũ Cửu Sát như vậy thôi? Đáng lẽ quý vị phải thấy người nào là kỳ tài, có tuyệt học, thì cứ việc mời người ta gia nhập, như vậy có khuếch trương thành Hoàn Vũ Thập Sát hay trên con số ấy cũng không sao mà?

Uất Trì Cảnh biết Thúy Thúy muốn nói hộ Linh Thông đạo nhân, y liền ngấm nhìn Độc Cô Sách một hồi, rồi cười giọng xảo trá đáp:

-Điền cô nương nói rất đúng, nếu người nào kỳ tài, có tuyệt học, vui lòng tham gia, thì anh em Hoàn Vũ Cửu Sát xin hoan nghênh ngay.

Độc Cô Sách lại hỏi tiếp:

-Uất Trì tiên ông, nghe giọng nói của tiên ông, thì hình như tiên ông muốn thử thách xem công lực của Linh Thông này như thế nào trước rồi mới quyết định có mời nhập bọn hay không. Có phải tiên ông có ý định như vậy không?

Uất Trì Cảnh vừa cười vừa đáp:

-Xin Linh Thông đạo trưởng đừng có trách lão phu vì hễ là người trong nhóm Hoàn Vũ Cửu Sát ai cũng phải có một tài ba tuyệt học riêng để làm sở trường.

-Nếu Uất Trì tiên ông muốn thử tài, bản đạo rất vui lòng thi đấu ngay.

Ngọc Sương đứng cạnh liền đỡ lời hỏi:

-Chẳng hay đạo trưởng muốn phô trương thần công bằng cách nào?

Độc Cô Sách vừa cười vừa đáp:

-Có hai cách tất cả, một là do Uất Trì tiên ông hay Đinh đạo hữu ra tay chỉ giáo thì trăm hiệp. Còn phương pháp thứ hai là để một mình bàn đạo biểu diễn, rồi các vị chỉ giáo cho.

Ngọc Sương ngẫm nghĩ giây lát đáp:

-Chúng ta muốn kết làm anh em với nhau, thì không nên ra tay đấu với nhau làm gì, nhỡ lỡ tay bất cứ người nào bị đả thương cũng mất hết hoà khí của nhau đi. Chi bằng mời đạo trưởng biểu diễn công lực một mình thì hơn.

Độc Cô Sách lại nói tiếp:

-Trước khi bêu xấu, bàn đạo rất muốn được chiêm ngưỡng thần công tuyệt nghệ của Uất Trì tiên ông với Đinh đạo hữu đã.

Điền Thúy Thúy liền vỗ tay và vừa cười vừa xen lời nói:

-Linh Thông đạo huynh nói rất đúng.

Ngọc Sương khẽ gật đầu và nói với Uất Trì Cảnh rằng:

-Tam ca, tục ngữ đã có câu: "Muốn câu cá thì phải thả mồi", chúng ta cứ ra tay thử cho hai vị ấy xem trước cũng không sao.

Uất Trì Cảnh gật đầu tán thành, nhưng y lại bồng cau mày, cất tiếng hỏi:

-Tại sao đến giờ vẫn chưa thấy Giang lục đệ tới thế?

Ngọc Sương mỉm cười đáp:

-Lục đệ là người rất thông minh, có lẽ đêm hôm qua vì y đã thất lễ với Điền cô nương nên y tới đây thì không biết xử trí ra sao cho phải. Cho nên y muốn chờ chúng ta giải thích xong sự hiểu lầm và đôi bên đã thành người nhà với nhau rồi thì y mới lộ diện để xin lỗi Điền cô nương cũng nên.

Độc Cô Sách nghe nói cười thầm, nhưng chàng đã quyết định rồi không khi nào lại thay đổi kế hoạch. Chàng định mượn tay Ngọc Sương để giết chết Tử Kỳ, rồi lại lợi dụng xác của Tử Kỳ khiến Thúy Thúy gây thù bất cộng đái thiên với bọn Hoàn Vũ Cửu Sát. Nhưng chàng nghĩ lại:

"Bây giờ ta hãy tạm giữ bí mật, rồi tương kế tựu kế để dò xem thực lực của nhóm Hoàn Vũ Cửu Sát, như vậy có phải là càng thuận lợi hơn không?"

Chàng đã quyết định như thế rồi, liền rờ tay vào trong người xem cái quạt vàng đã lấy được của Tử Kỳ có còn hay không và lên tiếng hỏi Ngọc Sương với Uất Trì Cảnh rằng:

-Sao Đinh đạo hữu với Uất Trì tiên ông còn chưa biểu diễn tuyệt nghệ cho chúng tôi được chiêm ngưỡng?

Uất Trì Cảnh vừa cười vừa đáp:

-Anh em lão phu đang nghiên cứu...

Độc Cô Sách vội đỡ lời:

-Hai vị khỏi cần phải nghiên cứu gì nữa để bàn đạo ra đầu đề cho hai vị nhé?

Uất Trì Cảnh gật đầu đáp:

-Nếu đạo trưởng ra đầu đề cho thì còn gì hay bằng, lão phu với Đinh ngũ muội thể nào cũng xin theo đầu đề của bạn mà thi thố.

Độc Cô Sách liền chỉ vào cỗ quan tài nói tiếp:

-Bần đạo muốn mời Đinh đạo hữu với Uất Trì tiên ông biểu diễn Huyền công trảm cỗ quan tài vào trong vách đá.

Uất Trì Cảnh cau mày lại nhìn cỗ quan tài giây lát rồi hỏi lại:

-Muốn trảm quan tài vào trong đá thì trước hết phải làm cho đá nát thành bột. Việc này thuy khó khăn nhưng lão phu với Đinh ngũ muội hợp sức lại thì may ra vẫn có thể làm nổi. Nhưng Uất Trì Cảnh muốn thỉnh giáo một lời, đạo trưởng nói như vậy hiển nhiên cỗ quan tài này có ruột. Vậy xác ở trong cỗ quan tài này là ai, đạo trưởng có thể thành thực nói cho anh em lão phu hay được không?

Độc Cô Sách đã nghĩ sẵn mưu kế từ trước rồi, nên chàng không còn do dự gì, liền cười như điên như khùng đáp:

-Nói thực cho quý vị biết cũng không sao, cái xác ở trong quan tài là bạn cũ trong võ lâm của bần đạo. Đêm hôm qua y đã bị Đoạt Mệnh Kim Mang của Giang Tử Kỳ huynh bắn trúng trưa hôm nay không sao cứu chữa được nên đã tắt thở rồi.

Ngọc Sương kêu "ồ" một tiếng và hỏi:

-Có phải cái xác ở trong quan tài là xác của Ngọc Phủ Tuý Tiều Đổng Bách Biểu đấy không? Nhưng Giang lục đệ cũng đã dặn y treo lá phướn ở ngoài cửa để cầu cứu và lục đệ cũng đã đi cứu y rồi. Tại sao...

Độc Cô Sách lắc đầu thở dài đáp:

-Có lẽ Tử Kỳ huynh bận việc gì nên không thấy tới nơi, bần đạo ngồi ở đó trông thấy Bách Biểu bị chết một cách rất thảm khốc, vì không có thuốc giải độc đao thì làm sao mà chữa khỏi y được. Bần đạo theo lời trối trăn của Bách Biểu là đem quan tài của y tới đây và y còn yêu cầu bần đạo là đêm nay quyết chiến với Giang huynh để trả thù tuyệt hận hộ y.

Lời nói ấy rất đúng và thêu dệt rất khéo léo khiến Uất Trì Cảnh với Đinh Ngọc Sương nghe chàng nói xong, liền đưa mắt nhìn nhau, mắt lộ vẻ ngượng nghịu vô cùng.

Độc Cô Sách thấy thế vừa cười vừa nói tiếp:

-Đinh đạo hữu với Uất Trì tiên ông khỏi cần phải bận tâm vì chuyện ấy. Bây giờ chúng ta đã sắp trở nên người trong nhóm với nhau cả rồi, ngón tay chỉ có bẻ vào chứ không ai bẻ ra hết. Cho nên theo bần đạo Uất Trì tiên ông với Đinh đạo hữu, hai vị cao nhân tuyệt thế chôn cất y, như vậy có thể nói là ân oán tương đương, y ở dưới chín suối chắc cũng hài lòng lắm rồi.

Uất Trì Cảnh nghe thấy chàng nói như vậy bật cười ha hả và vỗ tay khen ngợi:

-Linh Thông đạo trưởng cao minh thực, chỉ ý nghĩ tuyệt diệu này của đạo trưởng cũng đủ tư cách tham gia vào nhóm Hoàn Vũ Cửu Sát rồi chứ chả cần phải biểu diễn thần công tuyệt nghệ gì nữa.

Nói tới đó y quay lại bảo Ngọc Sương rằng:

-Đình ngũ muội hãy giở Cửu Độc Thần Công ra, cách áo quan làm nát đá trước, còn những việc sau để ngu huynh phụ trách cho.

Ngọc Sương gật đầu cười, rồi từ từ đi tới trước quan tài, giơ thẳng song chưởng lên, nhưng hai tay vẫn cách quan tài chừng ba thước rồi cứ xoa đi xoa lại một hồi.

Độc Cô Sách thấy hai bàn tay của Ngọc Sương đỏ dần, một lát sau bàn tay phải đã đỏ như lửa, nhưng bàn tay trái lại trắng như tuyết. Chàng mới biết y thị quả đã vận dụng Cửu Độc Thần Công ra để cách quan làm nát đá. Tuy cách áo quan làm nát được đá như vậy áo quan không hề hấn gì và đá ở bên dưới sẽ nát vụn thành cám, nhưng Giang Tử Kỳ nằm ở trong quan tài thể nào cũng bị chất độc của Cửu Độc Thần Công ấy giết chết, chưa biết chừng còn hoá thành một đồng nước máu nữa.

Điền Thúy Thúy nghe người ta nói đến Cửu Độc Thần Công đã lâu, bây giờ nàng thấy Ngọc Sương sở trường về môn võ công này, nên nàng đứng cạnh đó để ý xem kỹ.

Nửa tiếng đồng hồ sau Ngọc Sương mới thâu hai tay lại và có vẻ mệt mỏi thở dài một tiếng, rồi gượng cười nói với Uất Trì Cảnh rằng:

-May mắn không làm nhục sứ mạng, bây giờ đến lượt Uất Trì tam ca.

Uất Trì Cảnh mỉm cười gật đầu, nhưng y vừa tiến lên một bước thì Độc Cô Sách đã vội xen lời nói:

-Uất Trì tiên ông hãy khoan, đừng trầm quan tài xuống dưới đó vội. Bần đạo còn muốn mở quan tài ra chiêm ngưỡng di dung của người bạn già một lần chót.

Ngọc Sương nghe nói thất kinh, vì y thị biết cái xác ở trong quan tài đã bị Cửu Độc Thần Công của mình làm cho biến thành một đồng nước máu rồi nên không thể để cho đối phương mở quan tài ra xem được. Vì vậy y thị vội ngăn cản Độc Cô Sách và khuyên rằng:

-Linh Thông đạo trưởng, người ta ở đời khi chết và đã đập nắp quan tài lại rồi là chỉ mong được nhập thổ mới yên tâm. Bách Biểu đã yên nghĩ đạo trưởng không nên kinh động đến quan tài của y nữa làm chi.

Độc Cô Sách biết mình đã đoán đúng hướng hồ chàng chỉ giả bộ đòi xem thôi chứ không phải là muốn xem thực đâu. Nên chàng thở dài tỏ vẻ rầu rĩ gật đầu đáp:

-Đình đạo hữu nói rất đúng, cứ để cho bạn già của bần đạo nhập thổ đi!

Uất Trì Cảnh thừa cơ tiến lên đi trước quan tài giơ tay ra cách không từ từ ấn xuống, cỗ quan tài ấy cũng từ từ lún xuống dưới mặt đá dần. Đáng lẽ những bột đá phải bay tung lên, nhưng bị Huyền công của Uất Trì Cảnh chèn ép nên đều nghênh

tụ vào một nơi. Chờ tới khi quan tài từ từ lún xuống dưới mặt đất rồi. Uất Trì Cảnh mới khẽ phát tay áo một cái, những đồng đá bột ở xung quanh đều phủ lên trên mặt quan tài hết và trông như một tảng đá thường vậy, rồi quay đầu lại nói với Thúy Thúy rằng:

-Điền cô nương làm ơn cho mượn cái hồ lô rượu.

Thì ra đêm nay Thúy Thúy định vui vầy với Độc Cô Sách một phen cho thoả thích nên nàng có đem theo một hồ lô rượu để trợ hứng. Nay thấy Uất Trì Cảnh đòi mượn, nàng vội đưa hồ lô rượu ấy cho y rồi mỉm cười hỏi:

-Sao tiên ông lại bỗng nghĩ đến uống rượu như vậy? Tiên ông chả cai rượu ba mươi năm nay rồi là gì?

Uất Trì Cảnh cầm hồ lô rượu vẩy lên trên mặt đá bột mỉm cười đáp:

-Lão phu đã cai rượu, chỉ khi nào cất được đầu lâu của Nam Môn Vệ thì lão phu mới uống lại. Đây là vì thấy Đồng Bách Biểu hồi còn sống là bạn thân của Lưu Linh, bây giờ y đã chết rồi lão phu phải dùng rượu phong quan cho y, để y ở dưới chín tuổi cũng được ngửi chút mùi rượu thơm.

Điền Thúy Thúy vỗ tay khen ngợi:

-Hay lắm! Hay lắm! Cái trò này chỉ có tiên ông mới nghĩ ra được thôi.

Uất Trì Cảnh để hồ lô rượu xuống, xoa hai bàn tay vào nhau một hồi, rồi cứ cách không làm như nén những bột đá vẩy rượu xuống cho thật chặt vậy.

Độc Cô Sách biết Thiết Chưởng Tiểu Tiên Ông đang dùng chân hoá trong người hoá thành một luồng cương khí rất nóng để sấy những bột đá kết lại thành nguyên hình.

Một lát sau, Uất Trì Cảnh mới ngừng tay lại và nói với Độc Cô Sách tiếp:

-Linh Thông đạo trưởng, bạn của đạo trưởng Đồng Bách Biểu lấy đá làm mộ, lại trải qua cuộc nhân duyên đêm nay, y có chết cũng yên dạ rồi.

Độc Cô Sách cười thầm, nhưng vẫn giả bộ chấp tay vái lạy tảng đá xanh ấy và thở dài nói:

-Người ta uống rượu phải nên say, mấy ai đem nỗi giọt tửu xuống Cửu Toàn? Đồng huynh ngày thường nghiện rượu, bây giờ lại được Uất Trì tiên ông dùng rượu phong quan cho như vậy chắc Đồng huynh không còn ân hận gì nữa.

Nói tới đó chàng ngấm ngấm vận Đại La Chỉ Lực và vẫn lắc đầu thở dài nói tiếp:

-Bây giờ bàn đạo không có gì để tặng Đồng huynh, chỉ biểu diễn một chút tài mọn, khắc hai câu thơ lên trên mặt đá để làm mộ chí cho huynh vậy.

Nói xong chàng giơ tay phải lên dùng ngón tay trở cứ viết trống không liên tiếp, không thấy chàng tốn công mất sức gì hết, chỉ trong nháy mắt trên mặt đá đã xuất hiện mười bốn chữ rất đẹp như sau:

"Nhân sinh hữu tửu tụy đan tụy

Nhất đích hà tăng đão Cửu Toàn?"

(Người đời có rượu phải nên say,

Không sao mang nổi một giọt xuống chín suối)

Thúy Thúy vừa đọc xong hai câu đó liền hỏi Độc Cô Sách rằng:

-Môn võ công này của Linh Thông đạo huynh rất đặc sắc không hiểu môn đó là chỉ lực gì?

Độc Cô Sách vừa cười vừa đáp:

-Công lực ấy tùy theo môn phái mà gọi, như bên phật gia thì gọi là Đại La chỉ, Thiên Long Chỉ và bên đạo gia thì gọi là Thiên Cương Chỉ và Can Nguyên Chỉ, còn nho gia thì gọi là Văn Xương Chỉ với Sinh Hoa Chỉ.

Thúy Thúy ồng ẹo cười nói tiếp:

-Đạo huynh đừng có khiêm tốn như thế nữa, bất cứ chỉ lực đó tên là gì, nhưng cứ biết hoả hầu đã đủ kinh người rồi, thực không kém gì tài hoa của chúng tôi.

Nói tới đó nàng quay lại hỏi Uất Trì Cảnh và Đinh Ngọc Sương rằng:

-Uất Trì tiên ông và Đinh đạo hữu, hai bị thấy Lăng Không viết chữ lên đá không có một tí tiếng kêu nào cả của Linh Thông đạo huynh rồi, như vậy công lực và hoả hầu của Linh Thông đạo huynh đã đủ tư cách gia nhập nhóm Hoàn Vũ Cửu Sát chưa?

Uất Trì Cảnh cười ha hả đáp:

-Nếu được Linh Thông đạo trưởng gia nhập kết minh thì thật là anh em Uất Trì mỗ hân hạnh biết bao, nhưng còn mong Điền cô nương giới thiệu hộ Bạch Phát Quỷ Mẫu và những cao thủ gần đây mới nổi lên gia nhập một thể để cho nhóm của chúng ta càng bành trướng thêm. Đến ngày đại hội Thiên Nam, chúng ta sẽ diệt trừ những kẻ đại địch mà độc bá võ lâm.

Thúy Thúy cười khanh khách nói tiếp:

-Xin Uất Trì tiên ông đừng có coi chuyện gì cũng thành công một cách dễ dàng như thế vội để Thúy Thúy tôi còn phải thương lượng với Linh Thông đạo huynh đã.

Độc Cô Sách vừa cười vừa xen lời hỏi:

-Điền cô nương còn có việc gì muốn thương lượng thế?

Điền Thúy Thúy giơ tay lên trở Uất Trì Cảnh với Đinh Ngọc Sương rồi hỏi lại chàng rằng:

-Uất Trì tiên sinh với Đinh đạo hữu mời chúng ta gia nhập nhóm Hoàn Vũ Cửu Sát chẳng hay đạo huynh nghĩ sao, có hứng thú ấy không?

Lúc này Độc Cô Sách thấy đối phương người nhiều thế mạnh, một mình không thể nào diệt trừ nổi chúng, nên chàng đã thay đổi chính sách, là muốn một mặt dò thám sự thực hư của nhóm Hoàn Vũ Cửu Sát, một mặt tùy cơ ứng biến, lảng lảng diệt trừ thực lực của lũ hung đồ, nên nghe thấy Thúy Thúy hỏi như vậy tiện thể chàng lấy lòng Thúy Thúy mà trả lời rằng:

-Điền cô nương muốn thế nào, bần đạo cũng xin theo, quý hồ cô nương vui lòng là được rồi.

Quả nhiên Điền Thúy Thúy thấy chàng ta cho mình ăn bánh thánh như thế, cao hứng vô cùng liền quay đầu lại hỏi Uất Trì Cảnh với Đinh Ngọc Sương tiếp:

-à hồi nãy hai vị nói đã có một cô nương gia nhập rồi, chẳng hay cô nương gia nhập ấy là ai thế?

Vấn đề này chính là vấn đề mà Độc Cô Sách quan tâm nhất, nên chàng lẳng lẳng xem đối phương trả lời ra sao? Ngọc Sương vừa cười vừa đáp:

-Cô em ấy tên là Lư Sơn, võ công rất cao siêu, nhân phẩm vừa tốt vừa quái dị. Bây giờ cô ta có việc riêng đã đi một mình, chờ đến ngày đại hội Thiên Nam, cô ta sẽ tới Ly Hồn cốc ở núi Dã Nhân để chính thức cử hành gia minh điền lệ và căn cứ tuổi mà xếp đặt thứ tự.

Độc Cô Sách nghe nói xong liền nghĩ bụng:

"Không biết Lư Sơn có phải là hoá danh của Ôn Băng đấy không? Hơn nữa, cái tên này hình như đồng âm với hai chữ Lư Sơn."

Thúy Thúy lại mỉm cười hỏi tiếp:

-Thế đại hội Thiên Nam định cử hành vào ngày nào?

Uất Trì Cảnh đáp:

-Nhị ca của mỗ là Độc Thù Thiên Tôn Chúc Thiếu Khoan vì muốn ra tay đánh một cái là có thể giết chết được tên giặc sói đầu Đại Bi với tặc đạo Nam Môn Vệ ngay, để trả thù cho các anh chị em năm xưa đã bị chúng giết chết một cách thảm khốc. Vì vậy anh ấy mới phải khổ luyện môn "Thiên Ma Huyết Quyết".

Thúy Thúy thất kinh vội hỏi tiếp:

-Thiên Ma Huyết Quyết là vô thượng thần công của Thiên Ma môn, nếu Thiên Tôn mà luyện thành thần công ấy thì quả thật không còn sợ gì Đại Bi Tôn Giả với Tam Kỳ Vũ Sĩ nữa.

Uất Trì Cảnh thở dài một tiếng rồi đáp:

-Hai mươi năm nay Chúc nhị ca tìm tâm khổ học, đã sắp thành công đến nơi, thì lại bỗng bị Tẩu Hoả Nhập Ma, bán thân bất toại không đi đứng được.

Thúy Thúy thở dài một tiếng:

-Các thứ thần công của Thiên Ma môn oai lực rất mạnh, nhưng chỉ hiềm có điểm tai hoạ ấy, hễ không cẩn thận, chỉ sơ xuất một chút là bị Tẩu Hoả Nhập Ma ngay.

Uất Trì Cảnh xua tay, mỉm cười nói tiếp:

-Nhưng trong thời kỳ Tẩu Hoả Nhập Ma ấy, Chúc nhị ca không đau khổ chút nào, trái lại còn hiểu thấu được môn công lực rất lợi hại mà xưa nay anh ấy rất khổ tâm nghiên cứu mãi cũng không sao thấu hiểu được, nên anh ấy đã luyện thành chín thành hoả hầu, đôi chân tê liệt cũng sắp thành mạnh đến nơi.

Điền Thúy Thúy kêu "ồ" một tiếng, nói tiếp:

-Nếu vậy chắc hội kỳ của Thiên Nam đại hội phải đợi chờ Chúc Thiên Tôn lành mạnh hẳn mới định được ngày giờ phải không?

Uất Trì Cảnh gật đầu đáp:

-Chúc nhị ca nói: "Chỉ độ một năm nữa là cùng, ngu huynh sẽ đi đứng được như thường". Như vậy ngày Nhị ca lành mạnh sẽ vào sau Nguyên Tiêu sang năm, cho nên chúng tôi quyết định đến tết Trung Thu năm nay bắt đầu đi gửi thiệp đến các nơi mời quần hào của khắp thiên hạ đến ngày rằm tháng ba năm sau giá lâm Ly Hồn cốc ở núi Dã Nhân để dự Thiên Nam đại hội.

Thúy Thúy nghe Uất Trì Cảnh nói xong, ngẫm nghĩ giây lát, rồi mới trả lời Uất Trì Cảnh với Ngọc Sương hai người:

-Tôi với Linh Thông đạo huynh cũng như Lư Sơn cô nương vậy, hãy gia minh bằng miệng trước hội kỳ Thiên Nam chúng tôi sẽ tới Ly Hồn cốc chính thức cất máu ăn thề, kết nghĩa kim lang với quý vị. Còn Bạch Phát Quỷ mẫu tính nết rất quái lạ, không biết bà ta có bằng lòng tham gia hay không, tôi không dám nói trước, tôi chỉ nhận lời sẽ đưa bà ta đến gặp Uất Trì tiên ông với Đinh đạo hữu thôi.

Uất Trì Cảnh đỡ lời:

-Chúng tôi đang không có cách tìm kiếm thấy tung tích của Bạch Phát Quỷ Mẫu, nếu được Điền cô nương nhận lời giới thiệu cho, tới lúc ấy Uất Trì Cảnh sẽ mời bà ta gia minh sau.

Ngọc Sương xen lời hỏi:

-Hiện giờ Bạch Phát Quỷ Mẫu ở đâu?

Thúy Thúy đáp:

-Hiện giờ bà ta đang ở trên núi Câu Lưu khổ luyện Tứ Sát âm hồn sa và Bạch cốt trảo hồn thủ.

Độc Cô Sách nghe nói cười thầm, nhưng chàng không muốn để cho bọn hung tà tuyệt thế này sẽ tốn công đi một quãng đường dài như thế mà không sao gặp được Bạch Phát Quỷ Mẫu, nên chàng không nói rõ cho mọi người biết Bạch Phát Quỷ Mẫu đã rời khỏi núi Câu Lưu rồi.

Ngọc Sương nghe nói liền cau mày lại xen lời hỏi:

-Núi Câu Lưu ở tỉnh Quảng Tây cách đây khá xa, không biết Điền cô nương có vui lòng đưa chúng tôi đi gặp Bạch Phát Quỷ Mẫu ngay bây giờ không?

Lúc ấy đã rạng đông, Thúy Thúy nản chí vô cùng, đưa mắt liếc nhìn Độc Cô Sách một cái, vẻ mặt lộ vẻ ai oán, hình như rất tiếc đã bỏ phí mất một đêm thì giờ quý báu của mình. Độc Cô Sách cũng giả bộ cau mày, gượng cười một tiếng. Thúy Thúy suy nghĩ giây lát rồi trả lời Ngọc Sương rằng:

-Hôm nay là ngày Nguyên tiêu, Thúy Thúy tôi vì đã hẹn ước với một người, cần ở lại đây đợi chờ, ít nhất cũng phải đến ngày mười tám thì tôi mới có thì giờ đưa Đinh đạo hữu và Uất Trì tiên ông đi núi Câu Lưu được.

Nàng nói như vậy là vì khi ở Tây Thi cốc định tình với Độc Cô Sách có để lại mấy chữ hẹn chàng đến ngày trước sau ngày Nguyên tiêu tới Thái Hồ gặp gỡ nhưng đến giờ vẫn chưa thấy tung tích của chàng ta, cho nên nàng muốn đợi chờ thêm một hai ngày. Vì vậy mới nhận lời Ngọc Sương đến ngày mười tám mới có thể đi được là thế.

Xưa nay Thúy Thúy vui thú với ai; phần nhiều chỉ một đêm là chán ngay, sáng ngày hôm sau liền giết chết người đó luôn. Nhưng lần này nàng vui thú với Độc Cô Sách xong, không giết chàng ta ngay mà lại còn viết chữ hẹn chàng đến Thái Hồ gặp gỡ, như vậy có hai nguyên nhân:

Nguyên nhân thứ nhất, tất nhiên là vì thấy Độc Cô Sách lực lưỡng anh tuấn, khác hẳn những đàn ông thường, quả thật là một thiếu niên hào hiệp; khiến nàng không sao quên được.

Nguyên nhân thứ hai, là vì nàng tự cho mình là người tuyệt sắc mà lại còn có một diệu thuật có thể làm cho đối phương như lên tiên, như muốn chết đi được, nên nàng tin chắc Độc Cô Sách đã được hưởng thụ rồi, thế nào cũng phải tới đây để kiểm mình.

Có ngờ đâu bây giờ lại biến thành một cuộc diện tức cười như thế? Thúy Thúy mê Độc Cô Sách, nhưng nàng đâu có biết Linh Thông đạo trưởng đứng trước mặt đây lại chính là người mà mình đã đơn tư, giả dạng.

Còn Độc Cô Sách thì trước sau vẫn yên trí thiếu nữ áo xanh đã mây mưa với mình ở Tây Thi cốc là Mộ Dung Bích, nữ cải nam trang, chứ biết đâu lại là Điền Thúy Thúy đang đứng ở cạnh mình.

Nghe Thúy Thúy nói xong, Độc Cô Sách hơi động lòng, cố ý làm ra vẻ không vui. Thúy Thúy là người rất thông minh, chỉ hơi nhìn sắc mặt cũng đã biết đối phương đang nghĩ gì, nên nàng vội hỏi Độc Cô Sách:

-Tại sao Linh Thông đạo huynh lại có vẻ không vui thế?

Độc Cô Sách thở dài một tiếng rồi đáp:

-Bần đạo có việc phải đi núi Cống Lai ở Tứ Xuyên, không thể theo Điền cô nương đi Quảng Tây được, may mắn lắm với có dịp được đính giao ở nơi đây. Ngờ đâu chỉ trong nháy mắt lại phải chia tay ngay. Gần nhau ít, xa nhau nhiều, như vậy bần đạo không buồn rầu sao được?

Cũng là một người ăn mặc nho phục, phong lưu anh tuấn hơn ăn mặc áo đạo sĩ nhiều, hống hồ khi Độc Cô Sách mặc nho phục lại đã có duyên hợp thể với Thúy Thúy rồi, thì tất nhiên Thúy Thúy phải trọng chàng mặc áo nho phục hơn là chàng mặc áo đạo sĩ chứ?

-----oOo-----